

Dávid utolsó évei

2 Sámuel 24; 1 Királyok 1; 1 Krónikák 21; 28; 29. {PP 746}

Absolon veresége és halála nem hozott azonnali békét az ország számára. A nemzet oly nagy része vett részt a felkelésben, hogy Dávid a törzsek meghívása és tekintélyének visszaállítása nélkül nem akart visszatérni a fővárosba. Abban a zűrzavarban, amely Absolon vereségét követte, nem indítottak azonnali és határozott lépést a király visszahívására. Amikor Júda elhatározta Dávid visszahívását, felkeltette a többi törzsek féltékenységét, amelyet viszont ellenforradalom követett. Ezt azonban gyorsan elfojtották és a béke visszaállt Izraelben. {PP 746.1}

Dávid életének története a legnagyobb tanulság, amelyet valaha is kaptunk a lelkünket fenyegető veszedelmekről; a hatalom, a gazdagság, a világi dicsőség, vagyis azon dolgokról, amelyek a legkívánatosabbak az emberek között. Kevesen mentek át olyan eseményeken, amelyek alkalmasak lettek volna arra, hogy felkészítsék őket az ilyen próbák elhordozására. Dávid ifjúkori élete, amelyet pásztorként töltött el, az alázatosságra, a türelemre, kitartásra és a nyájról való gyengéd gondoskodásra tanította meg. A természettel való bensőséges kapcsolata a hegyek magányosságában kifejlesztették zenei és költői képességét és gondolatait a Teremtőre irányították. A pusztában eltöltött életének fegyelmezése, bátorsága, ereje, türelme Istenben való hitét erősítette. Mindezek elhordozása és megvalósítása által Isten előkészítette Izrael trónjára. Dávid Isten szeretetéről értékes tapasztalatot szerzett és ő gazdagon megajándékozta Szentlelkével is. Saul történetében meglátta az emberi bölcsesség értéktelenségét. A világi siker és dicsőség azonban annyira legyengítette Dávid jellemét, hogy a kísértő ismét legyőzte. {PP 746.2}

A pogány népekkel való kapcsolatának egyik következményeként vágyat érzett szokásaik követésére, és ez lángra lobbantotta becsvágyát, törekvését a világi nagyság megszerzésére. Izrael népét Jahve népeként kellett tiszteletben tartani és megbecsülni. A büszkeség és magabizás azonban megnövekedett és az izraeliták nem elégedtek meg ezzel a kiváltsággal. Sokkal inkább azzal törődtek, hogy milyen helyzetet tudnak elfoglalni a többi népek között. Ez a lelkület kísértésre adott alkalmat. Azzal a céllal, hogy hódításait az idegen népekre kiterjessze, Dávid elhatározta, hogy megnöveli hadserege katonáinak létszámát, mégpedig úgy, hogy katonai szolgálat teljesítését követeli meg mindazoktól, akik elérték a megfelelő életkort. Ennek a tervnek a végrehajtása érdekében népszámlálást kellett tartani. A büszkeség és a becsvágy volt az, ami a királyt erre indította. Az ország lakosságának megszámlálása mutatta meg, milyen gyenge volt a királyság Dávid trónra lépésekor és milyen erős és nagy lett jóléte az ő uralkodása alatt. Ez persze igyekezett még tovább növelni a király és a nép már túlságosan is nagy önbizalmát. A Szentírás ezzel kapcsolatban ezt írja: "Támada pedig a Sátán Izrael ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt" (1Krón 21:1). Izrael jóléte Dávid uralkodása alatt inkább Isten áldásainak volt köszönhető, mint királya képességének vagy a hadsereg erejének. A katonai erőforrásoknak ez a növelése azonban azt a benyomást keltette volna az Izraelt körülvevő népekben, hogy Izrael bizalma nem Jahve hatalmában, hanem saját hadseregében van. {PP 746.3}

Bár Izrael népe büszke volt nemzeti nagyságára, mindazáltal nem fogadták jóindulattal Dávidnak a katonai szolgálatot nagyobb mértékben kiterjeszteni akaró tervét. A megfelelő életkorban levő férfiak katonai szolgálatra való besorozásának javaslata nagy elégedetlenséget váltott ki a nép körében. Szükségesnek gondolták, hogy a besorozással katonatisztekét bízzanak meg a papok és a tisztviselők helyett, akik előzőleg a népszámlálást intézték. Ez az intézkedés éles ellentétben állt az Isten-uralom alapelveivel. Még Joáb is óvást emelt a sorozás és annak lebonyolítása ellen, pedig eddig eléggé gátlástalan embernek mutatkozott. Azt mondta: "Sokasítsa meg az Úr, a te Istened a népet, s adjon még százannyit, mint amennyi most van, és lássák azt az én uramnak, a királynak szemei: de miért akarja ezt az én uram, a király? Azonban hatalmasabb volt a királynak szava a Jóábénál és a többi főemberekénél. Kiméne azért Joáb és a többi vezérek a király elől, hogy megszámlálják a népet, az Izráelt. [...] És mikor bejárták az egész országot, hazamenének Jeruzsálembe, kilenc hónap és húsz nap múlva" (2Sám 24:3-4.8). A népszámlálás még be sem fejeződött, amikor Dávid már meggyőződött bűnéről. Önmagát kárhóztatva fordult Istenhez "[...] és monda Dávid az Úrnak: Igen vétkeztem abban, amit cselekedtem. Azért most, óh Uram, vedd el, kérlek, a te szolgálódnak álnokságát; mert felette esztelenül cselekedtem!" (2Sám 24:10). A következő reggel Gád próféta üzenetet hozott Dávidnak: "Ezt mondja az Úr: Három dolgot adok elődbe, válaszd egyiket magadnak ezek közül, hogy aszerint cselekedjem veled. [...] Akarod-e, hogy hét esztendeig való éhség szálljon földedre? Vagy hogy három hónapig ellenségeid

előtt bujdossál és ellenséged kergessen téged? Vagy hogy három napig döghalál legyen országodban? Most gondold meg és lásd meg, micsoda választ vigyék annak, aki engem elküldött" (2Sám 24:12-13). {PP 747.1}

A király válasza ez volt: "Felette igen szorongattatom; de mégis, hadd essünk inkább az Úr kezébe, mert nagy az ő irgalmassága, és ne essem ember kezébe" (2Sám 24:14). {PP 748.1}

Az országot pestis sújtotta, amely elpusztított hetvenezer férfit Izraelben. Isten csapása még nem érte el a fővárost. "Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, amelyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öltöztvén, az ő orcájokra!" A király pedig így emelt szót Istennél Izrael érdekében: "Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, aki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezéd és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás" (1Krn 21:16-17). {PP 748.2}

A népszámlálás ellenérzést, elégedetlenséget váltott ki az emberek között. Azonban ők maguk is ugyanazokat a bűnöket dédelgették, amelyek Dávidot erre a cselekedetre ösztönözték. Amiként az Úr Absolon bűne által látogatta meg ítéletével Dávidot, úgy most Dávid tévedése által büntette meg Izrael bűneit. {PP 748.3}

A pusztító angyal útja során megállt Jeruzsálem előtt a Mórija hegyén "[...] a Jebuzeus Ornán szérűjén" (1Krn 21:18). A próféta által irányítva Dávid felment a hegyre és "[...] oltárt építet ott Dávid az Úrnak, és áldozék egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmeze az Úr a földnek, és megszűnnek a csapás Izraelben" (2Sám 24:25). {PP 748.4}

Azt a helyet, amelyen az oltárt emelték, ettől kezdve szent területnek tekintették. Ezt a helyet Ornán ajándékként kínálta fel a királynak. A király azonban nem volt hajlandó elfogadni Ornántól. "Nem úgy" - mondta Dávid - "hanem igaz áron akarom megvenni tőled; mert ami a tied, nem veszem el tőled az Úrnak és nem akarok égőáldozattal áldozni néki a máséból. Ada azért Dávid Ornánnak a szérűért hatszáz arany siklust" (1Krn 21:24-25). Ez a hely arról nevezetes, hogy Ábrahám ezen a helyen építette fel azt az oltárt, amelyen fiát akarta megáldozni. Most pedig Izraelnek ez a nagy szabadulása szentelte meg. Később Salamon ezt a helyet választotta ki a templom felépítésére. {PP 748.5}

Még egy másik árnyék vetődött Dávid életének utolsó éveire. Dávid elérte a hetvenedik évét. Vándorlásai, élete nehézségei, veszélyei, háborúinak sokasága, későbbi éveinek gondjai és szerencsétlenségei kimerítették életerejét. Bár elméje megtartotta tisztaságát és erejét, mégis gyengesége és öregsége az elvonultság után való vágyódásukkal megakadályozták abban, hogy gyorsan fel tudja fogni mindazt, ami az országban történik. Közvetlenül a trón árnyékában ismét kitört a lázadás. Dávid atyai engedékenységének, elnézésének gyümölcse ez alkalommal is megmutatkozott. Az, aki most vágyakozott a trón után és törekedett megszerezni a maga számára - Adónia volt. Ő is "[...] igen szép férfi volt" (1Kir 1:6), de személyét és magatartását illetően ugyanakkor elvnlküli és féktelen volt. Ifjúságában nem korlátozták, "Kit az ő atyja soha meg nem szomoríta, ezt mondván: Miért cselekszel így?" (1Kir 1:6). Adónia most fellázadt Isten tekintélye és hatalma ellen, aki Salamont választotta és jelölte ki a trónra. Természeti adottságok és a vallásos jellem tekintetében Salamon idősebb testvéreinel sokkal alkalmasabb volt arra, hogy Izrael uralkodója legyen. Ámbár Isten ezt világosan jelezte, Adónia mégsem vallott kudarcot, amikor vele rokonszenvezőket keresett. Talált ilyeneket. Joáb, aki mindedig hűséges volt a trónhoz, most csatlakozott az összeesküvőkhöz Salamon ellen. Abjáthár pap is közöttük volt. {PP 749.1}

A lázadás megérett a kitörésre. Az összeesküvők egy nagy ünnepen összegyülekeztek a városon kívül, hogy Adóniát királynak kiáltásák ki. Terveiket azonban megíúsította néhány hűséges személy azonnali közbelépése, akik a következők voltak: Sádók pap, Nátán próféta és Bethsabé, Salamon anyja. Jelentették a királynak az ügyek alakulását és emlékeztették őt arra az isteni utasításra, amely szerint Salamonnak kell követnie atyját a trónon. Dávid azonnal lemondott a trónról Salamon javára, akit felkentek és kikiáltottak királynak. Az összeesküvés szétzúzódott, fő cselekvői halálbüntetést kaptak. Abjáthár életét megkímélték tisztségére való tekintettel és Dávid iránt tanúsított eddigi hűségért, de főpapi állásától megfosztották. Ezt a tisztséget Sádók házára ruházták át. Joáb és Adónia életét is megkímélték egy ideig, de Dávid halála után megkapták büntetésüket. Dávid fián végrehajtott ítélettel betöltötték azt a négyszeres ítéletet, amely Isten utálatát

bizonyította bűne iránt. {PP 749.2}

Dávid uralkodásának kezdetén a legdélgettebb terve volt, hogy templomot épít az Úrnak. Bár Isten nem engedte meg neki szándéka megvalósítását, mégis buzgón és komolyan dolgozott ennek a tervnek érdekében. Gondoskodott a legdrágább építési anyagok bőségéről: arany, ezüst, ónix kövek és különböző színű kövek; márvány és a legértékesebb fák gondosan elraktározva várakoztak a felhasználásra. Most ezeket az értékes kincseket, amelyeket ő gyűjtött össze, át kellett adni másnak. Mert másnak kellett házat építeni a frigyládanak, Isten jelenléte jelképeké. {PP 750.1}

Amikor Dávid érezte, hogy életének vége közel van, magához hívta Izrael főembereit, az ország minden részéből való képviselőkkel együtt, hogy átadja nekik ezt a feladatot, mint szent megbízatást. Dávid biztosítani akarta beleegyezésüket és támogatásukat a nagy mű számára. Testi gyengesége miatt nem lehetett személyesen jelen az átadásnál. Isten Lelke szállott reá és sokkal több buzgalommal és erővel, mint ezelőtt, képes volt arra, hogy még egyszer szóljon a néphez. Elmondta nekik, hogy ő szerette volna felépíteni a templomot. Az Úr azonban azt parancsolta neki, hogy ezzel a munkával Salamont, fiát kell megbízni. Az isteni ígéret így szólt: "Salamon a te fiad építi meg az én házamat és az én pitvarimat; mert én őt magamnak fiamul választottam, és én is néki atyja leszek. Megerősítem az ő királyságát mindörökké; ha az én parancsolataimat és ítéleteimet szorgalmasan megtartandja, amint e mai napon. Most azért az egész Izraelnek, az Úr gyülekezetének szeme előtt és a mi Istenünk hallására: őriztétek s keressétek az Úrnak a ti Istenteknek minden parancsolatit, hogy bírassátok e jó földet, és hogy örökségül hagyassátok fiaitokra is magatok után mindörökké" (1Krón 28:6-8). {PP 750.2}

Dávid saját tapasztalatából tanulta meg, hogy nagyon kemény annak az embernek az ösvénye, aki elpártolt Istentől. Átérezte a megtört törvény kárhóztatását, aratta a törvény áthágásának gyümölcseit és egész lelkét megrendítette az aggodalom, hogy vajon Izrael vezetői hűségeselek lesznek-e Istenhez, és Salamon engedelmeskedik-e Isten törvényének és elkerüli-e azokat a bűnöket, amelyek megingatták atyja tekintélyét, hatalmát, megkeserítették életét és meggyalázták Istent? Dávid tudta, hogy a szív alázatosságára, az Istenben való állandó bizalomra és meg nem szűnő éberségre van szüksége fiának ahhoz, hogy ellen tudjon állni a kísértéseknek, amelyek bizonyára Salamont is megtámadják majd kiemelt helyén, mert éppen az ilyen kiemelt személyek jelleme különleges célpontjai a Sátán nyilainak. Ezért Dávid odafordult fiához, akit már elismertek utódjának a trónon és így szólt hozzá: "Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te Atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az Úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot jól ért. Hogyha őt keresétek, megtalálod; ha ellenben őt elhagyád, ő is elhagy téged mindörökké. Most azért, mivelhogy az Úr választott téged, hogy néki szent házat építs: légy erős és készítsd meg azt" (1Krón 28:9-10). {PP 750.3}

Dávid részletes utasítást adott Salamonnak a templom építésére. Minden részére terv készült és az istentisztelethez szükséges eszközöket is mind felsorolta, mégpedig pontosan úgy, ahogy megmutatta neki Isten Lelke. Salamon még fiatal volt és visszariadt a súlyos felelősségtől, ami reá hárult a templom felépítésében és Isten népének kormányzásában. Dávid ezért ezt mondta fiának: "Légy bátor és erős, és kezdj hozzá, semmit ne félj és ne rettegj; mert az Úr Isten, az én Istenem veled léssen, téged el nem hagy, tőled el sem távozik, míglen elvégzed az Úr háza szolgálatának minden művét" (1Krón 28:20). {PP 751.1}

Dávid azután újból a gyülekezethez fordult és így szólt: "Ím látjátok, hogy egyedül az én fiamat, Salamont választotta Isten, aki még gyermek és gyenge; a munka pedig nagy, mert nem emberé léssen az a ház, hanem az Úr Istené. Én pedig teljes tehetségem szerint az én Istenem háza számára bőségesen szereztem aranyat az arany szerszámokra, ezüstöt az ezüst szerszámokra, rezet a rézre, vasat a vasra, fákat a fákra; ónixköveket, foglalni való köveket, veres köveket, különb-különbszínű köveket; mindenféle drágaköveket; márványköveket is bőséggel. Ezenfölül, mivel nagy kedvem van az én Istenem házához, ami kincsem, aranyam és ezüstöm van, oda adom az én Istenem házához szükségére, azok mellett, amelyeket szereztem a szent ház számára. Háromezer tálentom aranyat Ofir aranyából, és hétezer tálentom tiszta ezüstöt, a házak falainak beborítására [...] És ha valaki még adni akar, szabad akarata szerint, töltsen meg a kezét ma és adjon, amit akar az Úrnak" (1Krón 29:1-5). {PP 751.2}

A nép készségesen válaszolt Dávid felhívására: "Azért szabad akaratjok szerint adának ajándékokat az atyák fejedelmei, az Izrael nemzetségeinek fejedelmei, az ezredesek, századosok és a király dolgainak fejedelmei. És

adának az Isten házána szükségére ötezer talentom aranyat és tízezer dáríkot; tízezer talentom ezüstöt és tizennyolcezer talentom rezet és százezer talentom vasat. És valakinél drágakövek találtatának, adák az Úr házána kincséhez [...] mert tiszta szívökből adakozának az Úrnak; Dávid király is nagy örömmel örvendezett" (1Krón 29:6-9). {PP 751.3}

"Hálákat ada azért Dávid az Úrnak az egész gyülekezet előtt, és monda Dávid: Áldott vagy te, Uram, Izráelnek, a mi atyánknak Istene, öröktől fogva mind örökké! Óh Uram, tied a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és a földön van, tied! Tied, oh Uram, az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! A gazdagság és a dicsőség mind te tőled vannak, és te uralkodol mindeneken; a te kezekben van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezekben van mindeneknek felmagasztaltatása és megerősítettése. Most azért, óh mi Istenünk, vallást teszünk előtted, és dicsérjük a te dicsőséges nevedet; Mert micsoda vagyok én, és micsoda az én népem, hogy erőnk lehetne a szabad akarat szerint való ajándék adására, amint tettük? Mert tőled van minden, és amiket a te kezdekből vettünk, azokat adtuk most néked. Mert mi csak jövevények vagyunk te előtted és zsellérek, amint a mi atyáink is egyenként; a mi életünk napjai olyanok e földön, mint az árnyék, melyben állandóság nincsen. Óh mi Urunk Istenünk! mindez a gazdagság, amit gyűjtöttünk, hogy néked és a te szent nevednek házat építsünk, a te kezdekből való és mindazok tiéd! Jól tudom, óh én Istenem, hogy te a szívet vizsgálod és az igazságot szereted. {PP 752.1}

Én mindezeket tiszta szívemből, nagy jó kedvvel adtam, s látom, hogy a te néped is, amely itt jelen van, nagy örömmel, szabad akaratja szerint adta ezeket néked. Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te feléd! Salamonnak pedig, az én fiának adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolataidat, bizonyágtételeidet és rendeléseidet megőrizhesse, s hogy mindazokat megcselekedhesse, s felépíthesse azt a házat, amelyet én megindítottam. És szóla Dávid az egész gyülekezethez: Kérlek, áldjátok az Urat, a ti Isteneteket. Áldá azért az egész gyülekezet az Urat, az ő atyáik Istenét; s leborulván, tisztelék az Urat és a királyt" (1Krón 29:10-20). {PP 752.2}

A király a legmélyebb érdeklődéssel gyűjtötte a templom építésére és dicsőítésére való gazdag anyagot. Ő szerezte azokat a gyönyörű dicséreteket, amelyek évekkel később ott visszhangzottak a templom udvaraiban. Szíve most boldog volt az Úrban, mert Izrael főemberei és fejedelmek ilyen nemesen válaszoltak felhívására és magukat is felajánlották az előttük álló fontos munkára. Amikor odaadták önmagukat, hajlandók voltak arra, hogy ennél még többet tegyenek. Növelték az adományokat azzal, hogy még a maguk tulajdonából is adtak a kincstárba. Dávid mélyen átérezte saját érdemtelenségét az Isten házához szükséges anyag összegyűjtésében. Annak viszont örült, hogy az Istenhez való hűség abban is kifejezésre jutott, hogy az ország nemesei készségesen válaszoltak felhívására, amikor teljes szívvel felajánlották kincseiket Jahvéna és odaszentelték magukat szolgálatára. Isten maga volt azonban az, aki ezt a hajlandóságot létrehozta népében. Ezért a dicsőség Istent illette meg és nem az embereket. Isten volt az, aki ellátta az embereket a föld gazdagságaival. Isten Lelke készítette őket, hogy értékes tárgyaikat vigyék el a templom számára. Minden az Úrtól volt. Ha az ő szeretete nem indította volna meg a nép szívet, akkor a király minden erőfeszítése hiábavaló lett volna és a templom soha sem épült volna fel. {PP 752.3}

Minden, amit az emberek Isten jótékonyságából kapnak, továbbra is Isten tulajdona marad. Amit Isten a föld értékes és szép dolgaiban adott, mindazt az ember kezébe helyezte, hogy azokat vizsgálva, az Isten iránti szeretet mélységét és kegyelmének értékelését hirdessék. Legyenek azok a földi gazdagság kincsei, vagy az emberi értelem értékei - önkéntes adományként Jézus lábaihoz kell tenniük. Az adományozó pedig Dáviddal együtt mondja: "[...] amiket a te kezdekből vettünk, azokat adtuk most néked" (1Krón 29:14). {PP 753.1}

Dávid, amikor érezte halála közeledését, még mindig Salomonért és országáért aggódott, melynek jóléte királyának hűségétől függött. "Parancsot ada Salomonnak az ő fiának, ezt mondván: Én elmegyek az egész földnek útján; erősítsd meg megad és légy férfiú. És őrizd meg az Úrnak a te Istenednek őrizetét, hogy az ő útjain jársz, és megőrizzed az ő rendeléseit, parancsolatit és ítéleteit, és bizonyágtételeit, amint meg van írva a Mózes törvényében: hogy előmented legyen mindenekben, amelyeket cselekedéndesz, és mindenütt, valamerre fordulándasz. Hogy megteljesítse az Úr az ő beszédét, melyet szólott nékem, mondván: Ha megőrizéndik a te fiaid az ő útjokat, járván én előtted tökéletességgel, teljes szívök és teljes lelkek szerint; ezt

mondván, mondom: Soha el nem fogy a férfiú te közüled az Izráel királyi székiből" (1Kir 2:1-4). {PP 753.2}

Dávid "utolsó szavai" - amelyeket feljegyeztek - ének: a bizalom, a legmagasabb alapelv és a soha el nem múló hit éneke: {PP 754.1}

Dávidnak, Isai fiának szózata, annak a férfiúnak szózata, aki igen felmagasztaltaték, Jákób Istenének felkentje és Izráel dalainak kedvence.

Az Úrnak lelke szólott én bennem, és az ő beszéde az én nyelvem által.

Izráelnek Istene szólott, Izráelnek kösziklája mondá nékem:

Aki igazságosan uralkodik az emberek felett, aki Isten félelmével uralkodik:

Olyan az, mint a reggeli világosság, mikor a nap feljő, mint a felhőtlen reggel;

napsugártól, esőtől sarjadjik a fű a földből.

Avagy nem ilyen-é az én házam Isten előtt?

Mert örökkévaló szövetséget kötött velem, mindennel ellátva és állandót.

{PP 754.2}

Mert az én teljes idvességemet és minden kívánságomat nem sarjadoztatja-é?" (2Sám 23:1-5) {PP 754}

Nagy volt Dávid bukása, de mély volt bűnbánata is. Szeretete izzó és hite erős volt. Neki sokat bocsátott meg Isten, ezért "igen szeretett" (Lk 7:47). {PP 754.3}

Dávid zsoltárai a bűnbe süllyedt és önmagát elítélő ember tapasztalatait, a legbensőségesebb hitet és az Istennel való mély összeköttetést tükrözik. Élettörténete hirdeti, hogy a bűn csak szégyent és fájdalmat hozhat az emberre, Isten szeretete és irgalma pedig a legmélyebb mélységbe is elér. A bűnbánó lelket a hit emeli fel az istenfiúságban való részesedés magasságába. Minden biztosíték és ígéret közül, amelyet Isten szava tartalmaz, az tesz a leghatásosabban bizonyosságot Istenről, amely Istennek az emberek iránt gyakorolt hűségéről, igazságáról, irgalmasságáról szól. {PP 754.4}

Az ember olyan "[...] mint az árnyék és nem állandó" (Jób 14:2). "Az Úr kegyelme öröktől fogva való és örökkévaló az őt féltőkön, és az ő igazsága a fiaknak fiain; Azokon, akik megtartják az ő szövetségét és megemlékeznek az ő parancsolatairól, hogy azokat megcselekedjék" (Zsolt 103:17-18). {PP 754.5}

"[...] valamit Isten cselekszik, az lesz örökké" (Préd 3:14). {PP 754.6}

Ragyogóak az ígéretek, amelyeket Isten Dávidnak és házának adott. Olyan ígéretek ezek, amelyek az örökkévalóságra mutatnak előre és Krisztusban találják meg beteljesedésüket. Az Úr ezt mondja: {PP 754.7}

[...] megesküdtem Dávidnak, az én szolgálomnak [...] Akivel állandóan vele lesz az én kezem, sőt az én karom erősíti meg őt [...] És vele lesz az én hűségem és kegyelmem, és az én nevemmel magasztaltatik fel az ő szarva. És rávetem az ő kezét a tengerre, és az ő jobbját a folyóvizekre. ő így szólít engem: Atyám vagy te; én Istenem és szabadításom kösziklája! Én meg elsőszülöttemmé teszem őt és felebbvalóvá a föld királyainál. Örökké megtartom néki az én kegyelmemet, és az én szövetségem bizonyos marad ővele. {PP 755.1}

És az ő magvát örökkévalóvá teszem, és az ő királyi székét, mint az egeknek napjait (Zsolt 89:4-30). {PP 755.2}

"Legyen bírása a nép szegényeinek, segítsen a szűkölködőnek fiain, és törje össze az erőszakoskodót.

Féljenek téged, amíg a nap áll és ameddig a hold fénylik, nemzedékről nemzedékre [...]

Virágozzék az ő idejében az igaz és a béke teljessége, amíg nem lesz a hold.

És uralkodjék egyik tengertől a másik tengerig, és a nagy folyamtól a föld határáig [...] Tartson neve mindörökké; viruljon neve, míg a nap lesz; vele áldják magokat mind a nemzetek, és magasztalják őt." {PP 755.3}

"Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen, és hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének!" (Ésa 9:6). "Ez nagy lészen, és a Magasságos fiának hivatattik; és néki adja az Úr Isten a Dávidnak, az ő atyjának, királyi székét; És uralkodik a Jákób házán mindörökké; és az ő királyságának vége nem lészen!" (Lk 1:32-33). {PP 755.4}